

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 677/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť O. F., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16, čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 24 ods. 2, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 8 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 98/2014 z 13. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. F. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2014 doručená sťažnosť O. F. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 16, čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 24 ods. 2, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 8 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 98/2014 z 13. mája 2014

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že žalobou podanou 11. októbra 2005 na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sa domáhal vydania psov a náhrady škody 1 mil. Sk alebo alternatívne zaplataenia 3 mil. eur škody voči viacerým žalovaným. Podaním z 31. októbra 2005 sa navrhovateľ domáhal vydania predbežného opatrenia, ktorým by okresný súd odporcovi v 1. rade, ktorým bola Sloboda zvierat o. z., zakázal nakladať s prostriedkami na účte v banke. Rovnako tak sa domáhal, aby okresný súd zakázal žalovanému v 2. rade – hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislave realizovať akékoľvek platby v prospech žalovaného v 1. rade. Okresný súd uznesením č. k. 13 C 47/2009-97 zo 16. marca 2011 konanie v časti vydania psov zastavil z dôvodu, že na Okresnom súde Bratislava I prebiehalo v tom čase pod sp. zn. 11 C 28/2006 totožné konanie. Uznesením sp. zn. 13 C 47/2009 z 30. mája 2011 okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia. Proti obom uzneseniam okresného súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 5 Co 316/2011-167, 5 Co 317/2011 z 29. júla 2011 tak, že napadnuté rozhodnutia okresného súdu potvrdil.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 98/2014 tak, že dovolanie odmietol.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta nedostatok „*vlastného právneho úsudku*“ okresného súdu aj krajského súdu, ktoré „*zanedbali právny názor na vlastníctvo navrhovateľa*“. Sťažovateľ vidí účelovosť v postupe okresného súdu, ktorý podľa neho konanie zastavil z dôvodu litispendencie, hoci na to neboli dôvody, pričom okresný súd vedel, že v konaní prebiehajúcim na Okresnom súde Bratislava I nebol sťažovateľ oslobodený od súdneho poplatku, a teda bolo reálnou hrozbou, že dôjde k zastaveniu tohto konania pre nezaplataenie súdneho poplatku. Podľa názoru sťažovateľa si súdy „*prispôbili konania tak, aby ich súčasne zastavili. Uvedeným procesným postupom bránia sťažovateľovi konať a nie sú nestranné a nezávislé, svoj nesprávny postup podľa zákona nezdôvodnili... Súdy oboch inštancií viedli konania na úkor sťažovateľovej vlastnej zákonnej procesnej dispozície s návrhom, čím sa úplne vytratil zmysel súdnictva ako poskytovateľa spravodlivosti a následky už nemožno odčiniť bez zaplataenia náhrady škody.*“.

Sťažovateľ navrhol vydať vo veci tento nález:

„1. Základné právo upravené v čl. 16, 19 ods. 2, 20 ods. 1, 24 ods. 2, 46 a 48 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1, 8, 13 a 14 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách a v čl. 1 Protokolu k Dohovoru, O. F., uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 98/2014 z 13. mája 2014 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva O. F. finančné zadosťučinenie nemajetkovej ujmy vo výške 3.000.000,- EUR (tri milióny EUR), ktorú je povinný zaplatiť Najvyšší súd Slovenskej republiky O. F. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

3. O. F. priznáva trovy konania/právneho zastúpenia, ktoré je povinný Najvyšší súd Slovenskej republiky zaplatiť na účet jeho advokáta do 2 mesiacov od tohto nálezu vo výške uvedenej advokátom sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že v posudzovanom prípade je obsah sťažnosti neurčitý, nepresný a neúplný.

Závažným obsahovým nedostatkom sťažnosti je skutočnosť, že v celom jej odôvodnení sa nenachádza čo i len jediná dostatočne konkrétna a určitá ústavnoprávne relevantná námietka, ktorá by mala svedčať v prospech záveru o porušení niektorého z označených základných práv alebo slobôd podľa ústavy, resp. práv podľa dohovoru najvyšším súdom, ktorý ako porušovateľa sťažovateľ v petite svojej sťažnosti označil. Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty

a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je teda vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľa neobsahuje, pričom samotný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je dostatočným dôvodom pre záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Napokon v podaní sťažovateľa absentuje tiež právne zastúpenie sťažovateľa advokátom a jeho preukázanie doručením písomného splnomocnenia podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pričom sťažovateľ ústavný súd o ustanovenie zástupcu z radov advokátov nepožiadaval.

Keďže sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu, neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Popísaný rozsah nedostatkov sťažnosti má v okolnostiach posudzovaného prípadu za následok záver, že ani prípadná výzva adresovaná sťažovateľovi na účel doplnenia predloženého podania by nemohla viesť ku zhojeniu jeho väd. Doplnenie sťažnosti by totiž s ohľadom na uvedené malo za následok de facto podanie novej sťažnosti (III. ÚS 524/2014, III. ÚS 319/2014).

Ústavný súd sa tiež v rámci predbežného prerokovania sťažnosti oboznámil aj s obsahom sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ako aj s obsahom uznesenia okresného súdu č. k. 13 C 47/2009-115 z 30. mája 2011 a krajského súdu sp. zn. 5 Co 316/2011 z 29. júla 2011. Vo vzťahu k sťažnosťou napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že toto sa v kontexte sťažovateľovej argumentácie javí ako obsahovo konzistentné, zrozumiteľné, dostatočne podrobne a logicky odôvodnené a nevykazuje známky svojvôle či arbitrárnosti. Návrh sťažovateľa by preto bolo možné odmietnuť aj z dôvodu jeho zjavnej neopodstatnenosti. Aj z tohto dôvodu ústavný súd výzvu sťažovateľovi na odstránenie nedostatkov návrhu nepovažoval za efektívnu.

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce jednoznačnú špecifikáciu základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ žiada od ústavného súdu vysloviť, ako ani relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku nezaoberal sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia, návrh na priznanie náhrady trov konania, návrh na priznanie finančného zadosťučinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2014